

Datum van inontvangstneming : 18/09/2024

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-528/24 – 1

Zaak C-528/24 [Boothnesse]ⁱ

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

31 juli 2024

Verwijzende rechter:

Supreme Court (hoogste rechter, Ierland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

31 juli 2024

Verzoekers:

LQ

NT

RM

Verweerder:

The Minister for Justice and Equality

[OMISSIS] [Gegevens betreffende de nationale procedure]

[OMISSIS] [Behandelende afdeling]

**BETREFFENDE DE EUROPEAN ARREST WARRANT ACT 2003,
ZOALS GEWIJZIGD**

[OMISSIS] [Partijen in elk van de drie bij de Supreme Court aanhangige zaken]

ⁱ Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.

Beschikking van 31 juli 2024 betreffende een verwijzing naar het Hof van Justitie van de Europese Unie voor een prejudiciële beslissing krachtens artikel 267 VWEU

Voorwerp van het geding

1. Het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland (hierna: „VK”) heeft krachtens de Handels- en samenwerkingsovereenkomst (hierna: „HSO), [deel drie,] titel VII, een verzoek ingediend om overlevering van elk van de [drie] [OMISSIS] verzoekers uit hoofde van drie met elkaar verband houdende aanhoudingsbevelen (hierna: „HSO-aanhoudingsbevel”). De drie HSO-aanhoudingsbevelen waarin om die overlevering wordt verzocht werden op 6 december 2022 vastgesteld door de rechterlijke autoriteit van de Magistrates Court van Portsmouth (lagere rechter te Portsmouth, VK). De drie bevelen werden door de High Court ([OMISSIS][naam van de desbetreffende rechter van de High Court van Ierland, de uitvoerende lidstaat]) op 16 januari 2023 uitvoerbaar verklaard op grond van section 13, lid 2, van de European Arrest Warrant Act, 2003 (Ierse wet betreffende het Europees aanhoudingsbevel van 2003; hierna „wet van 2003”), zoals gewijzigd. De HSO-aanhoudingsbevelen zijn als bijlage 1 aan de onderhavige verwijzingsbeschikking gehecht.

2. De verzoekers werden vervolgens gearresteerd en voor de High Court geleid. Verzoekers zijn thans, hangende de uitkomst van deze procedure, alle drie vrij op borgtocht.

3. Zoals uiteengezet in de HSO-aanhoudingsbevelen wenst de uitvaardigende rechterlijke autoriteit elk der verzoekers te vervolgen op verdenking dat zij in hun hoedanigheid van gezamenlijke eigenaren en bestuurders van de onderneming „Stanton Roofing and Building Limited” 39 strafbare feiten, in de categorie van fraude en oplichting, hebben gepleegd. Verzoekers worden ervan verdacht bij elk van die gelegenheden, nader beschreven in punt e) van elk HS-aanhoudingsbevel, een onjuiste voorstelling te hebben gegeven van de noodzaak van dakreparaties en vervangingen, en onnodige herstelwerkzaamheden te hebben verricht waarvoor zij de betrokken huizenbezitters aanzienlijk meer in rekening hebben gebracht dan terecht zou zijn.

4. Elk van de verzoekers werpt tegen overlevering het bezwaar op dat deze inbreuk zou maken op artikel 625, lid 2, HSO omdat zij vrijheidsstraffen van zes maanden zouden moeten ondergaan ter zake van „contempt of court” (minachting van de rechter) wegens schending van een Restraint Order (rechterlijk bevel waarbij alle activa en banktegoeden worden geblokkeerd van een persoon die ervan verdacht wordt zich op strafbare wijze te hebben verrijkt). Deze Restraint Orders waren in maart 2021 uitgevaardigd door de Crown Court van Reading (strafrechter in eerste aanleg te Reading, VK) krachtens section 41 van de Proceeds of Crime Act, 2002 (wet van het VK betreffende inkomsten uit misdrijf; hierna: „wet van 2002”), om te verzekeren dat de activa van verzoekers en van

Stanton Roofing and Building Limited in geval van een veroordeling beschikbaar zouden zijn om te worden gebruikt voor de vergoeding van de slachtoffers. Ingevolge deze blokkering was het verboden alle tot het vermogen van Stanton Roofing and Building Limited behorende activa, de banktegoeden van verzoekers en hun motorrijtuigen te vervreemden of besteden. De Restraint Orders bevatten voorzagen in een verplichting van verzoekers om de noodzakelijke gegevens over alle activa in of buiten Engeland en Wales te verstrekken. Op 5 augustus 2021 stelde de Crown Court van Reading ([OMISSIS] [naam van de rechter]) vast dat elk der verzoekers de bepalingen van deze bevelen had geschonden, in strijd met section 41, lid 7, van de wet van 2002.

5. Punt f) van elk HS-aanhoudingsbevel bevat informatie over de straffen die werden opgelegd voor de contempt of court. Elk HS-aanhoudingsbevel vermeldt met name: „Schending van de Restraint Order is geen strafbaar feit, zodat het geen grond voor uitlevering kan vormen en derhalve niet is opgenomen op de lijst van feiten die tot uitlevering kunnen leiden. Het oordeel van [OMISSIS] [de rechter van de Crown Court van Reading] dat betrokkene de Restraint Order heeft geschonden en zich daarmee schuldig heeft gemaakt aan contempt of court is geen veroordeling, zodat het onderhavige bevel slechts op vervolging ziet”.

6. Het centrale vraagstuk in deze zaak is, of artikel 625, lid 2, zich tegen de overlevering van de onderhavige verzoekers verzet omdat een persoon die werd overgeleverd „niet [wordt] vervolgd, berecht of anderszins van zijn vrijheid beroofd wegens enig ander vóór de overlevering van de betrokkene begaan feit dan dat welk de reden tot de overlevering is geweest”. De relevante bepaling van artikel 27 van het kaderbesluit betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten (2002/584/JHA) (hierna: „kaderbesluit”) formuleert hetzelfde beginsel in vrijwel gelijklopende bewoordingen.

7. Artikel 27, lid 2, van het kaderbesluit luidt:

„Behoudens in de in lid 1 en lid 3 bedoelde gevallen wordt een overgeleverd persoon niet vervolgd, berecht of anderszins van zijn vrijheid beroofd wegens enig ander vóór de overlevering begaan feit dan dat welk de reden tot de overlevering is geweest.”

8. Artikel 625, lid 2, HSO luidt:

„Behalve in de in lid 1 en lid 3 bedoelde gevallen wordt een overgeleverd persoon niet vervolgd, berecht of anderszins van zijn vrijheid beroofd wegens enig ander vóór de overlevering van de betrokkene begaan feit dan dat welk de reden tot de overlevering is geweest.”

Relevante bepalingen van nationaal recht

9. De relevante nationaalrechtelijke bepalingen met betrekking tot het HS-aanhoudingsbevel zijn opgenomen in de wet van 2003. De wet van 2003 werd vastgesteld om uitvoering te geven aan het kaderbesluit en is gewijzigd om ook overleveringsprocedures tussen Ierland en het VK krachtens de HSO te omvatten. Bijgevolg gaf section 22 van de wet van 2003 bij de vaststelling ervan uitvoering aan de bepalingen inzake het „specialiteitsbeginsel” in artikel 27 van het kaderbesluit, en doet het dit thans ook voor artikel 625.

10. Section 22, lid 1, luidt:

„Tenzij uit de context anders voortvloeit, wordt in deze section verstaan onder ‚strafbaar feit’ ten aanzien van een persoon tegen wie een relevant aanhoudingsbevel is uitgevaardigd, een volgens het recht van de uitvaardigende staat strafbaar feit (anders dan een in het relevante aanhoudingsbevel omschreven strafbaar feit met betrekking waartoe krachtens deze wet overlevering van de betrokkene wordt gelast) dat voor diens overlevering is begaan, maar niet een strafbaar feit dat in zijn geheel beschouwd bestaat uit handelen of nalaten waaruit het in het Europese aanhoudingsbevel omschreven strafbare feit geheel of gedeeltelijk bestaat.”

Section 22, lid 2, luidt:

„Met inachtneming van deze bepaling weigert de High Court overlevering van een persoon krachtens deze wet, wanneer het vaststelt dat

- a) het recht van de uitvaardigende staat niet bepaalt dat een persoon die op grond van een relevant aanhoudingsbevel aan die staat is overgeleverd niet in verband met een strafbaar feit zal worden vervolgd, veroordeeld of vastgehouden met het oog op de tenuitvoerlegging van een vrijheidsstraf of een tot vrijheidsbeneming strekkende maatregel, of anderszins in zijn of haar persoonlijke vrijheid beperkt, en
- b) de persoon in verband met een strafbaar feit zal worden vervolgd, veroordeeld of vastgehouden met het oog op de tenuitvoerlegging van een vrijheidsstraf of een tot vrijheidsbeneming strekkende maatregel, of anderszins in zijn of haar persoonlijke vrijheid beperkt.”

De volledige tekst van section 22 is als bijlage 2 aan deze verwijzingsbeslissing gehecht.

Procedure bij de High Court

11. Het voornaamste bezwaar van verzoekers was dat hun overlevering het specialiteitsbeginsel zou schenden. Bij de National Crime Agency (een met

bijzondere misdaadbestrijding belaste tak van de regering) van het VK is om nadere inlichtingen verzocht over de procedure die tot de Restraint Orders heeft geleid en over de omstandigheden waarin de straf werd opgelegd (waaronder het niet verschijnen op de terechtzitting waar de beweerde schending van die bevelen werd behandeld), en is tevens gevraagd of tegen oplegging van een dergelijke straf een beroep openstaat. De National Crime Agency heeft een uitgebreid antwoord aangeleverd, dat als bijlage 3 aan deze verwijzingsbeslissing is gehecht.

12. Verzoekers hebben hoofdzakelijk betoogd dat overlevering aan de uitvaardigende staat hen zou blootstellen aan een straf waarvoor niet om hun overlevering werd verzocht, namelijk de door de Crown Court van Reading opgelegde vrijheidsstraf van zes maanden, hetgeen een schending zou zijn van het specialiteitsbeginsel, neergelegd in section 22, lid 2, van de wet van 2003 en artikel 625 HSO. Verzoekers pleitten daartoe voor een ruime, teleologische uitlegging van „strafbaar feit” in section 22, lid 2, waarbij rekening zou worden gehouden met de daadwerkelijk aan het laakbare feit verbonden straf, niettegenstaande het feit dat het wangedrag in kwestie door de uitvaardigende staat op zichzelf strikt genomen niet als strafbaar feit werd aangemerkt. Verzoekers betoogden voorts dat de High Court zich in zijn teleologische uitlegging van de wet van 2003, de HSO en het kaderbesluit zou moeten oriënteren op de rechtspraak van het Europese Hof voor de rechten van de mens (hierna: „EHRM”), dat met het oog op de toepasselijkheid van het recht op een eerlijk proces volgens artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (hierna: „EVRM”) een autonome uitlegging hanteert bij de kwalificatie van in de nationale rechtsstelsels vastgestelde strafbare feiten.

13. In zijn arrest van 8 april 2024 heeft de High Court ([OMISSIS][naam van de rechter in het Ierse High Court]) (*Minister for Justice & Equality v [LQ] & Ors* [2024] IEHC 219) het bezwaar van verzoekers tegen hun overlevering afgewezen. [De rechter] oordeelde dat volgens zowel het kaderbesluit als de HSO een voorwaarde voor de geldigheid van een aanhoudingsbevel is, dat het gedrag van de betrokkene dat de aanleiding was voor diens vervolging of veroordeling, een strafbaar feit is volgens het strafrecht van de verzoekende staat. Zij achtte voldoende aangetoond dat het gedrag in kwestie door het recht van de VK niet als zodanig werd aangemerkt. Zij was derhalve van oordeel dat de in het VK opgelegde straffen niet vielen binnen de werkingssfeer van het specialiteitsbeginsel neergelegd in artikel 625, lid 2, HSO of section 22 van de wet van 2003.

14. [De rechter van de Ierse High Court] heeft het bezwaar van verzoekers tegen hun overlevering beoordeeld op basis van de beweerde schending van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”) en het EVRM en de vraag of overlevering derhalve in strijd zou zijn met section 37 van de wet van 2003. De tekst van section 37 is als bijlage 4 aan deze verwijzingsbeslissing gehecht. Zij overwoog dat het recht op vrijheid volgens artikel 5, lid 1, onder b), EVRM niet onvoorwaardelijk is. Zoals het EHRM heeft geoordeeld in de zaak ████████ v *The United Kingdom* (App No. 28019/10),

betekent het feit dat overlevering vrijheidsbeneming ten gevolge kan hebben, niet dat verzoekers onder de werkingssfeer van section 37 zouden vallen of dat EVRM-rechten in het geding zouden zijn. In die zaak heeft het EHRM geoordeeld dat het VK niet „de Zwitserse autoriteiten opzettelijk misleid had” en dat er geen sprake was van „onbehoorlijke of oneerlijke manipulatie van het uitleveringsproces” (arrest ██████ punt 84). Zo overwoog ook [de rechter van de Ierse High Court] dat er in de onderhavige zaak geen sprake was geweest van ondoorzichtigheid of opportunisme aan de zijde van de uitvaardigende rechterlijke autoriteit, dat verzoekers in de gelegenheid waren gesteld om zich te verweren tegen de op de wet van 2002 gebaseerde beschuldigingen van contempt of court, en dat verzoekers toegang hadden tot rechtsbijstand. De behandelende rechter concludeerde dat de door de Crown Court van Reading uitgevaardigde bevelen tot gevangenneming volledig voldeden aan de eisen van artikel 5, lid 1, onder b), EVRM en voorts dat, wat de rechten inzake vrijheid en een doeltreffende voorziening in rechte betrof, het Handvest geen verdergaande bescherming bood.

15. [De rechter van de Ierse High Court] was derhalve van oordeel dat deel 3 van de wet van 2003 of enige andere bepaling van die wet zich niet tegen overlevering verzette en heeft tegen elk van de drie verzoekers op grond van section 16, lid 1, van de wet van 2003 een bevel tot overlevering aan het VK uitgevaardigd.

Het beroep

16. De Supreme Court heeft verzoekers op 5 juni 2024 toestemming verleend om beroep in te stellen ([2024] IESCDET 64).

17. Het beroep werd op 16 juli 2024 behandeld voor de Supreme Court. Na partijen te hebben gehoord of het vraagstuk in geschil als *acte clair* kon worden beschouwd, heeft de Supreme Court geoordeeld dat het beroep een vraagstuk opwierp betreffende de uitlegging van de bepalingen van [deel drie,] titel VII van de Handels- en samenwerkingsovereenkomst, met name artikel 625, lid 2, dat aanleiding gaf voor een verwijzing krachtens artikel 267 VWEU.

Argumenten van partijen in de beroepsprocedure

1[8]. Op de terechtzitting hebben verzoekers gepleit voor een autonome uitlegging van de term „strafbaar feit” („offence”) in artikel 625, lid 2. Verzoekers aanvaarden dat de procedure wegens contempt of court in het VK niet strafrechtelijk van aard wordt geacht, maar betogen dat deze kwalificatie niet bepalend is; op basis van een autonome analyse van de aard van het feit en van de eraan verbonden straf heeft deze wel een strafrechtelijk karakter.

1[9]. In hun pleidooi voor een autonome uitlegging van de term „offence”/„strafbaar feit” voor de toepassing van het Unierecht, betogen verzoekers dat aangezien de uitwerking van het specialiteitsbeginsel in artikel 625

van de HSO werd opgenomen om het recht van personen die worden overgeleverd naar buiten de Unie op een eerlijk proces volgens artikel 47 van het Handvest te beschermen, de Supreme Court de HSO en de definitie van die term daarin moet uitleggen in het licht van het Handvest. Verzoekers beroepen zich voorts op artikel 52, lid 3, van het Handvest om hun betoog te staven dat de Supreme Court bij de uitlegging van de term „offence”/„strafbaar feit” in artikel 625 HSO en section 22 van de wet van 2003 de rechtspraak van het EHRM moet volgen. Verzoekers beroepen zich op jurisprudentie van het EHRM waarin een autonome definitie van de term „criminal charge”/„vervolging” in de zin van artikel 6 EVRM wordt gegeven, ongeacht de categorisering in de nationale rechtsstelsels van de partijen bij dat verdrag.

[20]. Verzoekers beroepen zich met name op het arrest van 8 juni 1976, *Engel and others* (App nos. 5100/71; 5101/71; 5102/71; 5354/72; 5370/72), (1976) 1 EHRR 647, en de drie criteria die het daarin (punten 82-83) heeft geformuleerd om vast te stellen of een betrokkene wordt „vervolgd” in de zin van artikel 6, lid 1, EVRM:

„[I]n de eerste plaats moet worden vastgesteld of de bepalingen die het tenlastegelegde feit omschrijven volgens het rechtsstelsel van de verwerende staat behoren tot het strafrecht, het tuchtrecht of beide tegelijk. Dit biedt echter niet meer dan een eerste uitgangspunt [...]

De aard van het gepleegde feit is een belangrijker factor [...]

Het toezicht door het Hof houdt hiermee echter niet op. Zodanig toezicht zou in het algemeen illusoir zijn indien het niet tevens rekening zou houden met de ernst van de straf die de betrokkene riskeert.”

2[1]. Verzoekers betogen dat het eerste criterium, van de kwalificatie in het nationale recht, slechts dient als eerste uitgangspunt voor de analyse door de Supreme Court. Zij betogen dat het tweede en het derde criterium „alternatief en niet noodzakelijkerwijs cumulatief” zijn, en dat het voor de toepassing van artikel 6 kan volstaan dat een feit vanuit het oogpunt van het EVRM naar zijn aard „strafbaar” is of dat het een betrokkene blootstelt aan een sanctie die in het algemeen tot het strafrechtelijke domein behoort [verwijzend naar het arrest [REDACTED] v Germany (App no. 9912/82) 19 EHRR 182 87/16, punt 55]. Verzoekers merken op dat procedures wegens contempt of court door het EHRM weliswaar meestal geacht worden buiten de werkingssfeer van artikel 6 te vallen omdat ze meer verwant zijn aan tuchtrechtelijke bevoegdheden, maar dat dit vergriep door de aard en ernst van de straf voor contempt of court onder de bescherming van artikel 6 kan komen te vallen [arrest [REDACTED] v Cyprus (App no. 73797/01) (2007) 44 EHRR 27]. Verzoekers halen het arrest [REDACTED] v United Kingdom [(App no. 19380/92), (1992) 22 EHRR 293] aan, waarin het EHRM heeft geoordeeld dat voor de toepassing van artikel 6 sprake was van een strafrechtelijke vervolging, niettegenstaande de kwalificatie van het niet betalen van personele belasting als „civil offence”. Zo betogen verzoekers ook dat het Unierecht een autonome

uitlegging van de betekenis van „offence”/„strafbaar feit” in de HSO vereist, met toepassing van de criteria van het arrest Engel. Verzoekers betogen dat section 22 van de wet van 2003 niet kan worden opgevat als toestemming voor het VK om met het oog op de toepassing van het specialiteitsbeginsel te bepalen wat een strafbaar feit vormt door eenvoudig te verwijzen naar zijn eigen recht.

2[2]. Verweerder betoogt dat de vergelijking met artikel 6 misplaatst is. Het EVRM is een afspraak tussen verdragsluitende staten dat er bij een strafvervolging bepaalde rechten op een eerlijk proces gelden en dat het begrip „charged with a criminal offence”/„vervolging” daarom een gemeenschappelijke betekenis moet hebben. De bepalingen van het kaderbesluit en van de HSO inzake overlevering zijn volstrekt anders. Het belang van het aanmerken van een handeling door een enkele staat als misdrijf komt tot uitdrukking in het vereiste dat dubbele strafbaarstelling wordt aangetoond voor strafbare feiten die niet staan vermeld op de lijst van strafbare feiten in artikel 2, lid 2, van het kaderbesluit en artikel 599, leden 3 en 4, HSO. Verweerder betoogde dat het belang dat wordt toegekend aan de kwalificatie van de feiten in de uitvaardigende staat of de uitvoerende staat ook cruciaal is voor de werking van het specialiteitsbeginsel.

2[3]. Zonder op zijn standpunt terug te komen erkent verweerder dat bij toekenning van een autonome Unierechtelijke betekenis aan de term „strafbaar feit”/„offence” in de context van het specialiteitsbeginsel, toepassing van het laatste gedeelte van de criteria uit het arrest Engel vanuit het oogpunt van verweerder problematisch kan worden, aangezien de conclusie dan waarschijnlijk zou luiden dat in de onderhavige procedure sprake is van (straf-)vervolging. Een vrijheidsstraf van zes maanden, waarvan weliswaar slechts drie maanden zullen worden uitgezeten, duurt immers langer dan elke periode van vrijheidsbeneming waarvan het EHRM heeft aanvaard dat het geen vervolging betrof.

De verwijzingsbeslissing

2[4]. Het onderhavige beroep werpt een vraagstuk op over de uitlegging van de bepalingen van [deel drie,] titel VII van de Handels- en samenwerkingsovereenkomst en met name van artikel 625, lid 2, dat noopt tot een verwijzing aangezien het Hof van Justitie, naar beste weten van partijen en de Supreme Court, daarover nooit een uitspraak heeft gedaan. De Supreme Court is van mening dat de zaak belangrijke vragen doet rijzen met betrekking tot de toepassing van het specialiteitsbeginsel (uit hoofde van hetzij artikel 625 HSO hetzij artikel 27 van het kaderbesluit) wanneer het recht van de uitvaardigende staat het gedrag dat aanleiding vormt voor een vrijheidsbeneming niet aanmerkt als strafbaar feit, of wanneer het de tot zodanige vrijheidsbeneming leidende procedure niet aanmerkt als strafvervolging. Het is van oordeel dat deze kwestie zich kan voordoen in de context van bepalingen met betrekking tot contempt of court in andere rechtsordes (met name in gebieden waar de common law wordt toegepast), die vrijheidsbeneming (als punitieve-of dwangmaatregel wegens niet-naleving van een rechterlijk bevel) toestaan in situaties waarin die rechtsorde de

vrijheidsbeneming niet onder de categorie van een strafrechtelijke veroordeling brengt of het gedrag dat de aanleiding was voor de vrijheidsbeneming niet beschouwt als een strafrechtelijk delict.

2[5]. De Supreme Court is van oordeel dat de bepalingen inzake overlevering van de HSO en van het kaderbesluit zien op overlevering met het oog op strafvervolgning en de tenuitvoerlegging van een vrijheidsstraf of tot vrijheidsbeneming strekkende maatregel. Dit blijkt bijvoorbeeld uit de verwijzingen naar strafvervolgning in artikel 598, onder a), HSO en artikel 1, lid 1, van het kaderbesluit. Hieruit volgt dat de termen „vrijheidsstraf of tot vrijheidsbeneming strekkende maatregel” in die artikelen betrekking hebben op straffen respectievelijk maatregelen die het gevolg zijn van een strafvervolgning en een strafvonnis. Het is derhalve duidelijk dat de term „offence”/„strafbaar feit” in artikel 599, lid 2, [HSO] en artikel 2, lid 4, van het kaderbesluit alleen kan verwijzen naar een feit dat als zodanig wordt aangemerkt door het strafrecht van de uitvoerende staat. De aangehaalde bepalingen betreffen de instelling van de eis van dubbele strafbaarheid voor bepaalde strafbare feiten (die niet worden bestreken door de lijst van strafbare feiten in artikel 599, lid 3, HSO en artikel 2, lid 2, kaderbesluit), waarbij de handelingen strafbare feiten moeten opleveren in *zowel* de uitvaardigende *als* de uitvoerende staat. Voor de vaststelling of sprake is van dubbele strafbaarheid kan derhalve de term „offence”/„strafbaar feit” kennelijk geen autonome betekenis hebben, maar moet deze afhangen van de wet van de betrokken staten.

2[6]. Het specialiteitsbeginsel biedt geen absolute garantie dat tegen een persoon na diens overlevering aan de uitvaardigende staat geen actie wordt ondernomen voor eerdere strafbare feiten of een eerder opgelegde vrijheidsstraf of tot vrijheidsbeneming strekkende maatregel. Artikel 625, leden 3 en 4, HSO en artikel 27, lid 3, van het kaderbesluit bepalen onder welke omstandigheden dit toch kan gebeuren, waaronder het geval dat de uitvoerende rechterlijke autoriteit daarvoor toestemming verleent. De mogelijkheid om toestemming te vragen voor oplegging van een vrijheidsstraf staat echter niet open wanneer het „strafbare feit” in kwestie volgens de definitie van de wet van de uitvaardigende staat niet als zodanig wordt aangemerkt. Wanneer de vrijheidsstraf of vrijheidsbeneming in de uitvaardigende staat volgens de wet is opgelegd, kan de rechtsorde in die staat verlangen dat de straffen in de uitvaardigende staat worden voltrokken. Anderzijds is het ook belangrijk te verzekeren dat elke vrijheidsbeneming in overeenstemming is met de rechtsorde van de uitvoerende staat, en dat deze overlevering kan verhinderen ter zake van andere feiten dan worden vermeld in het HS-aanhoudingsbevel, die strafbaar zijn volgens de wet van de uitvoerende staat. Bovendien kunnen grondwettelijke en andere, internationale, verplichtingen zich tegen overlevering verzetten wanneer een vrijheidsbeneming zal plaatsvinden die berust op een procedure die althans ogenschijnlijk inbreuk heeft gemaakt op fundamentele rechten inzake een eerlijk proces en een doeltreffende voorziening in rechte.

2[7]. De Supreme Court is van oordeel dat er geen redenen zijn om de juistheid in twijfel te trekken van de opmerking in het HS-aanhoudingsbevel dat de onderhavige schending van de Restraint Order volgens het recht van het VK geen strafbaar feit vormt. Derhalve is het uitgangspunt voor de verdere beoordeling van deze zaak dat na hun overlevering geen van deze verzoekers volgens het recht van het VK een gevangenisstraf voor een strafbaar feit zal moeten ondergaan, maar dat zij niettemin zes maanden vast zullen moeten zitten ter zake van contempt of court.

2[8]. In het Ierse recht wordt contempt of court gezien als oud, zo oud als de common law zelf. Het wordt beschouwd als hoeksteen van de rechtsorde (rule of law). In het Ierse rechtsgebied wordt algemeen erkend dat er een onderscheid is tussen „civil” en „criminal” contempt. Over het algemeen geldt dat „civil contempt”, bestaande uit schending van rechterlijke bevelen, leidt tot een dwangmaatregel: het oogmerk ervan is te verzekeren dat procespartijen of geadresseerden van rechterlijke bevelen die bevelen gehoorzamen en in acht nemen. Over het algemeen heeft „criminal contempt” een punitief karakter: het doel is handhaving van het recht en van het gezag van de rechter. Historisch gezien betrof criminal contempt meestal gevallen van wangedrag in de rechtszaal. Van belang is evenwel de erkenning door de Supreme Court dat er in bepaalde zeldzame en specifieke gevallen van civil contempt een punitief element kan zijn wanneer het handelen of gedrag van een persoon niet alleen de andere procespartij betreft, maar tevens een grove belediging is voor de rechtsbedeling en vraagt om bevestiging van het gezag van de rechter.

2[9]. Hoewel de Supreme Court aanvaardt dat zich, net als in het VK, gevallen van civil contempt of court kunnen voordoen waar hechtenis van een bepaalde duur kan worden opgelegd met een ander oogmerk dan zuiver als dwangmaatregel, hebben partijen de Supreme Court onvoldoende geïnformeerd om te kunnen beoordelen of het onderhavige geval van contempt of court [in Ierland] in soortgelijke omstandigheden als die in het VK zou worden beschouwd als „criminal” of „civil” contempt. Een oordeel over deze vraag hoeft in de onderhavige zaak niet nodig te zijn wanneer het Hof in antwoord op de prejudiciële vragen besluit dat de term „offence”/„strafbaar feit” voor de toepassing van artikel 625, lid 2, HSO, een autonome betekenis heeft of alleen de betekenis die deze heeft in het recht van de uitvaardigende staat.

[30]. In de onderhavige zaak is de Supreme Court van oordeel dat, wat de behandeling van de Restraint Orders door de Crown Court van Reading betreft, de procedurele rechten van elk der verzoekers op grond van artikel 6 en artikel 13 EVRM in volle omvang zijn geëerbiedigd. Zij werden berecht door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht, zij zijn op de hoogte gesteld van de tegen hen ingebrachte beschuldiging („charge”), zij zijn op de hoogte gesteld van de tijd en plaats van de terechtzitting, zij zijn in rechte vertegenwoordigd en hadden een recht van beroep. Wat betreft hun recht op een doeltreffende voorziening in rechte in de uitvaardigende staat stond voor deze verzoekers de mogelijkheid open om tegen de straf in beroep te gaan.

3[1]. Dit zijn de omstandigheden waaronder de Supreme Court het Hof van Justitie verzoekt om een oordeel over onderstaande vragen.

De prejudiciële vragen

1. Zijn de bepalingen van [deel drie,] titel VII van de Handels- en samenwerkingsovereenkomst met betrekking tot „Overlevering” alleen van toepassing op strafvervolgingen en/of vrijheidsstraffen of tot vrijheidsbeneming strekkende maatregelen die worden opgelegd voor strafbare feiten („criminal offences”)?
2. Wordt met de term „strafbaar feit”(„offence”) in artikel 625, lid 2, HSO, dat bepaalt dat behalve in de in artikel 625, leden 1 en 3, bedoelde gevallen „een overgeleverd persoon niet [wordt] vervolgd, berecht of anderszins van zijn vrijheid beroofd wegens enig ander vóór de overlevering van de betrokkene begaan feit dan dat welk de reden tot de overlevering is geweest” bedoeld: 1) een strafbaar feit volgens de definitie van het recht van de uitvaardigende staat, of 2) een strafbaar feit volgens de definitie van het recht van de uitvoerende staat, of 3) een Unierechtelijk autonoom begrip?
3. Indien de term „strafbaar feit”(„offence”) in artikel 625, lid 2, HSO een autonome betekenis heeft, wat zijn dan de criteria om vast te stellen wat de bestanddelen van een dergelijk „strafbaar feit” zijn?
4. Zijn artikel 47, artikel 48, artikel 49 en artikel 50 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie [betreffende een „doeltreffende voorziening in rechte/eerlijk proces” („effective remedy/fair trial”) (artikel 47), „vervolging” („charged”) (artikel 48), „strafbaar feit” („criminal offence”) (artikel 49) en „strafrechtelijke procedure voor een strafbaar feit” („criminal proceedings for an offence”) (artikel 50) en/of artikel 6 en artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens [betreffende „vervolging” („criminal charge”) en een „daadwerkelijk rechtsmiddel” („effective remedy”)] in dat verband van belang?
5. Verzet artikel 625, lid 2, HSO zich tegen overlevering in de situatie waarin een persoon is veroordeeld tot zes maanden vrijheidsbeneming wegens „contempt of court”, maar niet om de overlevering is verzocht met het oog op de tenuitvoerlegging van die veroordeling, omdat het recht van de uitvaardigende staat dit geval van „contempt of court” aanmerkt als „civil contempt” en deze niet beschouwt als strafbaar feit of strafrechtelijke aangelegenheid?